

Осінь, осінь!..

Віктор Баранов

Осінь, осінь!.. Слово як наркотик,
Гіпнотичний звук на два склади.
Найщемкіший в цілім році дотик,
Зблиск весла прощальний
край води.

Затужу, на осінь захворію,
Наберусь мовчання у весла

І піду в багряну веремію
Спалювати спогади дотла.

І у цю дорогу без вертання
Хай мене ніхто не проведе,

І моєї не взискує тайни,
І мені не стрінеться ніде.

Лиш хіба що покрадьки, назирці

Піде вслід мені моя любов

З хитрою обачністю лисиці,

З мудрістю тисячолітніх сов.

Стишу крок, щоб наче випадково

Наздогнать мене вона змогла,

Щоб єдине проказала слово

Й далі замість мене в світ пішла.

06.08.2013 р., Ровжі